gus suutäis, mille kull lootis enesele lõunaroaks saada, lipsas tal just nina alt ära.

Palju kardetavam vaenlane oravale on kärp. Tõsi, kärp e saa küll nagu linnud lennata, aga pimedas näeb ta niisama hästi kui öökullgi ja ronimisekunstis puude otsas ei jää ta oravast põrmugi taha.

Kärp on oravat juba ammu varitsenud. Orava pesa ja selle armsamad kohad on tal ka kõik teada. Nagu röövel ehk varas hiilib ta oravale ikka lähemale ja lähemale. Juba on ta puu tüve mööda üles roninud ja üsna orava lähedale jõudnud. Viimasel ei ole aga vaenlasest aimugi: istub rahulikult oksal ja nokitseb tammetõru kallal. Kärp peatub ja, üksisilmi oravat oma tulise pilguga puurides, valmistab end viimseks hüppeks. Aga nüüd silmab orav oma vaenlast. Ta teab, mis teda ootab, kui ta nüüd sekundigi viivitab. Siin võib ainult kärmus ja osavus päästa. Algab heitlus elu ja surma peale: välgukiirusel jooksevad mõlemad loomad — orav ees, kärp taga, puutüve mööda ülespoole. Kärp jõuab oravale ikka lähemale ja lähemale; veel üks minut ja orav on kadunud. Ootamata järsku hüppab orav teisele oksale — kärp järele ja edasi kestab hirmus tagaajamine. Pessa pugemise peale ei tohi orav seekord mõteldagi: kärp ronib sinna järele ja siis on ta elupäevad tingimata loetud. Sellepärast hüppab nüüd orav targu puuõõnest mööda, ruttab ikka kõrgemale ja kõrgemale puu latva. Pikk tagaajamine on kärbi juba vihale ärritanud. Ta on kindel, et orav ta käest enam elusalt ei pääse: veel kõrgemale ta ronida ei saa ja allatuleku tee on ka kinni. Nüüd ta alles oravale näitab, mis tähendab teist nii surmani ära väsitada.

Lood loomadest, lk. 35